Απόφαση **1400 / 2008** (Α2, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ)

Αριθμός 1400/2008

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α2' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Γεώργιο Καλαμίδα, Αντιπρόεδρο, Ρένα Ασημακοπούλου, Ιωάννη Ιωαννίδη, Χαράλαμπο Ζώη και Αθανάσιο Κουτρομάνο, Αρεοπαγίτες.
ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 12 Μαΐου 2008, με την παρουσία και της γραμματέως Αικατερίνης Σιταρά, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Των αναιρεσειόντων :1. Εταιρίας με την επωνυμία "..... ΟΕ" που εδρεύει στην.....Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα, 2. Χ2 και 3. Χ3, οι οποίοι εκπροσωπήθηκαν από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους Δημήτριο Κουτσούκη.

Των αναιρεσιβλήτων: 1. Τουρκικού δικαίου εταιρίας με την επωνυμία "....." ππου εδρεύει στην ..... Τουρκίας και εκπροσωπείται νόμιμα, και 2. Τουρικού δικαίου εταιρίας με την επωνυμία "....." που εδρεύει στην .... Τουρκίας και εκπροσωπείται νόμιμα, οι οποίες εκπροσωπήθηκαν από τον πληρεξούσιο δικηγόρος τους Γεώργιο Μπαζινά.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 1-9-2003 αγωγή της ήδη αναιρεσείουσας, και από 22-12-2003 αγωγή των ήδη αναιρεσιβλήτων που κατατέθηκαν στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών και συνεκδικάσθηκαν. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 4388/2004 μη οριστική, 4890/2005 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και 3729/06 του Εφετείου Αθηνών. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητούν οι αναιρεσείουσες με την από 1-3-07 αίτησή τους. Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο εισηγητής Αρεοπαγίτης Ιωάννης Ιωαννίδης ανέγνωσε την από 11-4-2008 έκθεσή του, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη της κρινόμενης αίτησης αναίρεσης. Ο πληρεξούσιος των αναιρεσειόντων ζήτησε την παραδοχή της αίτησης, ο πληρεξούσιος των αναιρεσιβλήτων την απόρριψή της, καθένας δε την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ
ΕΠΕΙΔΗ προϋπόθεση της εφαρμογής του άρθρου 264 ΚΠολΔ και παραδοχής της σχετικής ένστασης και παραπομπής της υπόθεσης στη διαιτησία, είναι πέραν της έγκαιρης προβολής αυτής, η εγκυρότητα της συμφωνίας υπαγωγής της διαφοράς σε διαιτησία, της οποίας το κύρος της συμφωνίας κρίνεται με βάση το δίκαιο που ρυθμίζει το τύπο και το περιεχόμενό της κατά τα άρθρα 11 και 25 ΑΚ παρεμπιπτόντως από το πολιτικό δ/ριο, στο οποίο προτάθηκε η σχετική ένσταση (ΑΠ 950/86). Παρόλη την αυτοτέλεια της διαιτητικής συμφωνίας έναντι της κυρίας σύμβασης, που δεσμεύει τους συμβαλλομένους, ο ειδικός διάδοχος στην ουσιαστική έννομη σχέση δεσμεύεται από τη διαιτητική συμφωνία που είχε καταρτίσει ο δικαιοπάροχός του αναφορικά με μελλοντικές διαφορές από αυτή την ουσιαστική έννομη σχέση όπως και ο καθολικός διάδοχος από τη διαιτητική συμφωνία που είχε καταρτίσει ο δικαιοπάροχος, τα τρίτα δε αυτά πρόσωπα

καταλαμβάνονται από την ισχύ της διαιτητικής συμφωνίας εφόσον υπεισέρχονται στην έννομο θέση του μέρους που δεσμευότανε από τη συμφωνία διαιτησίας που αυτό είχε καταρτίσει, εκτός αν είχε συμφωνηθεί ειδικώς το αντίθετο από το ότι τα αρχικώς συμβληθέντα μέρη, απέβλεψαν σε μια διαπροσωπική μεταξύ αυτών ισχύουσα συμφωνία ή αν το τρίτος αγνοούσε τη συμφωνία και δεν ήταν έτσι δυνατό να την αποδεχθεί (Ολ ΑΠ 176/1976). Περαιτέρω η ύπαρξη δανειστή και οφειλέτη αποτελεί ουσιώδες στοιχείο της ενοχής ή έλλειψη του ετέρου των οποίων αναιρεί την έννοιά της. Η ενοχή είναι δυνατόν να μεταβληθεί ως προς τα εκάστοτε υποκείμενά της, πλην όμως η υποκειμενική αλλοίωσή της με αντικατάσταση του δανειστή ή του οφειλέτη δεν συνεπάγεται μεταβολή και του αντικειμένου της. Η μεταβίβαση ενός μόνο περιουσιακού στοιχείου ή περισσοτέρων αλλά με ιδιαίτερες πράξεις υπάρχει είτε όταν η μεταβολή αυτή αναφέρεται στο πρόσωπο του δικαιούχου δανειστή είτε στο πρόσωπο του υποχρέου οφειλέτη. Νοείται ειδική διαδοχή και για ολόκληρη τη μεταξύ των μερών υφισταμένη σύμβαση ή έννομη σχέση, γενεσιουργός λόγος της οποίας είναι κατά κανόνα η σύμβαση. Για την συμβατική μεταβίβαση της απαιτήσεως της ενεργητικής όψεως της ενοχής έχει διαμορφωθεί ο θεσμός της εκχωρήσεως (ΑΚ 455-470). Η παθητική όψη της ενοχής, δηλαδή η υποχρέωση του οφειλέτη μεταβιβάζεται σε τρίτο με την αναδοχή χρέους (ΑΚ 471 - 479). Σε περιπτώσεις μεταβιβάσεως όλης της ενοχικής σχέσης, αυτή μπορεί να επιτευχθεί με το συνδυασμό της εκχωρήσεως για τις απαιτήσεις και της αναδοχής χρέους για τις υποχρεώσεις, ενώ η μεταβίβαση της συμβατικής σχέσης μπορεί να γίνει και στο σύνολο με κατάρτιση τριπρόσωπης ιδιόρρυθμης σύμβασης στην οποία αφορώσα την ανάληψη της υφισταμένης συμβατικής σχέσεως, συμμετέχουν οι συμβαλλόμενοι της συμβάσεως που αναλαμβάνεται και ο τρίτος που την αναλαμβάνει (ΑΠ 681/95, ΑΠ 1369/1993). Περίπτωση μεταβίβασης της συμβατικής σχέσεως από τον εμπορικό αντιπρόσωπο σε τρίτο προβλέπεται μετά την προσθήκη με το άρθρο 7 § 2 του ΠΔ 312/1955 του εδαφίου γ' στην παράγραφο 3 του άρθρου 9 του ΠΔ 219/1991 που προβλέπει ότι αποζημίωση πελατείας δεν οφείλεται όταν μετά από συμφωνία με τον αντιπροσωπευόμενο, ο αντιπρόσωπος εκχωρεί σε τρίτο τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις που έχει αναλάβει δυνάμει της συμβάσεως εμπορικής αντιπροσωπείας. Κάνοντας λόγο η εν λόγω διάταξη για εκχώρηση σε τρίτο των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αντιπροσώπου που απορρέουν από τη σύμβαση, παραπέμπει στις περιπτώσεις στις οποίες μεταβιβάζεται η συμβατική σχέση από την πλευρά του εμπορικού αντιπροσώπου σε τρίτον, ο οποίος υπεισέρχεται στην νομική θέση του αρχικού αντιπροσώπου - εκχωρητή, αυτή δε η μεταβίβαση μπορεί να επιτευχθεί όπως προαναφέρθηκε είτε με τον συνδυασμό της εκχώρησης για τις απαιτήσεις και της στερητικής αναδοχής χρέους για τις συμβατικές υποχρεώσεις που πρέπει να συνοδεύεται από την συγκατάθεση εκείνου από τα αρχικά ή νέα υποκείμενα της συμβατικής σχέσης, που δεν συμμετείχαν στην κατάρτισή της είτε με την μεταβίβαση της συμβατικής σχέσης ως ενότητας με την κατάρτιση της ενιαίας ιδιόρρυθμης δικαιοπραξίας. Τέλος σε κάθε εταιρεία όπως και στην ομόρρυθμη βασικό στοιχείο αποτελεί η ανάληψη από τους εταίρους της υποχρέωσης καταβολής της εισφοράς, το εννοιολογικό στοιχείο της οποίας (άρθρο 741 ΑΚ) εκλαμβάνεται με την ευρεία έννοια του όρου. Ως εισφορά νοείται γενικότερα η συμβολή του εταίρου στην πραγμάτωση του εταιρικού σκοπού που προβλέπει ο νόμος ως υποχρεωτική, τέτοια δε συμβολή εκ μέρους των εταίρων στην Ο.Ε. θεωρείται και η ανάληψη προσωπικής ευθύνης για τις εταιρικές υποχρεώσεις και συνήθως η ανάληψη της διοίκησης των εταιρικών υποθέσεων. Ως αντικείμενο της εισφοράς κατ' άρθρο 742 §1 ΠΚ, των εταίρων που μετέχουν στην σύσταση εταιρείας μπορεί να αποτελέσει, οποιαδήποτε παροχή, όπως χρήματα, πράγματα που εισφέρονται κατά κυριότητα, επικαρπία ή χρήση, άλλα αντικείμενα (όπως εισφορά επιχείρησης) και άϋλα αγαθά (εισφορά απαίτησης, σήματος, διπλώματος ευρεσιτεχνίας) εργασία, εργασία τρίτων παροχή δανείου, πραγματική κατάσταση, προσδοκία, σύμβαση, όλη η ενεστώσα περιουσία (άρθρο 367 ΑΚ) με τον τύπο του συμβολαιογραφικού εγγράφου, πλην όμως εάν παρά την ακυρότητα η σύμβαση εκτελεστεί προκειμένου για εκχώρηση απαιτήσεων η μεταβίβαση είναι έγκυρη.

Εν προκειμένω το Εφετείο όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφασή του δέχθηκε τα εξής: Είχε καταρτισθεί στην ... στην Τουρκία το έτος 1983 σύμβαση αορίστου χρόνου με την οποία είχε αναλάβει η Χ3 να ενεργεί ως αντιπρόσωπος της πρώτης εναγόμενης για να λαμβάνει στην Ελλάδα (ως περιφέρεια δραστηριοποίησης της) παραγγελίες για προϊόντα από φύλλα τζαμιού, κυματιστό γυαλί, γυαλιά με άσπρες και έγχρωμες αποχρώσεις και γυαλιά με λευκά και χρωματιστά σύρματα από πελάτες και παράδοση των προϊόντων σ' αυτούς με βάση προκαθορισμένες τιμές που θα της γνωστοποιούνταν έγκαιρα. Η αντιπρόσωπος

δεν είχε δικαίωμα να συνάπτει συμβάσεις για λογαριασμό της παραγγελέα εταιρείας στην οποία θα διαβίβαζε όλες τις παραγγελίες και ερωτήσεις. Στη σύμβαση εκείνη οριζόταν ότι η αντιπρόσωπος δεν μπορούσε να δέχεται παραγγελίες για άλλο πρόσωπο που παράγει ή πωλεί παρόμοια προϊόντα και η εντολέας εταιρεία δεν θα σύναπτε παρόμοια σχέση που να κάλυπτε τα προϊόντα αυτά με κανένα άλλο πρόσωπο για την Ελλάδα κατά τη διάρκεια αυτής. Κατά τη σύμβαση όλες οι διαφορές που προκύπτουν από αυτή πρέπει να επιλύονται τελειωτικά σύμφωνα με τους κανόνες φιλικού διακανονισμού και της διαιτησίας του εμπορικού επιμελητηρίου της Κωνσταντινουπόλεως και η ερμηνεία, η εγκυρότητα και η εκτέλεση αυτής θα διέπεται από τους τουρκικούς νόμους. Για τις υπηρεσίες της αυτές η άνω αντιπρόσωπος εισέπραττε προμήθεια επί του ποσού της αξίας των πωλουμένων σε κάθε πελάτη προϊόντων που κυμαινόταν γύρω στο 3%. Η ενάγουσα εταιρεία συστήθηκε από τη Χ3 και τη θυγατέρα της Χ2 με το από .... ιδιωτικό συμφωνητικό που περιείχε και το καταστατικό της ως ομόρρυθμη εταιρεία με σκοπό τις αντιπροσωπείες οίκων του εξωτερικού και τις εισαγωγές και εξαγωγές διαφόρων προϊόντων και έδρα στο Δήμο της Βουλιαγμένης. Στην ενάγουσα ομόρρυθμη εταιρεία εισέφερε ατύπως η άνω πρώτη ομόρρυθμη εταίρος τη σύμβαση εμπορικής αντιπροσωπείας μεταξύ αυτής και της πρώτης εναγομένης με την έννοια εκχωρήσεως στην ενάγουσα των από τη σύμβαση αυτή δικαιωμάτων της και αναδοχής από την ομόρρυθμη εταιρεία των υποχρεώσεων της Χ3 από τη μεταξύ αυτής ως εμπορικής αντιπροσώπου και της πρώτης εναγομένης ως παραγγελέα άνω σύμβαση εμπορικής αντιπροσωπείας. Ατύπως έγινε και η ανάληψη από την ενάγουσα ομόρρυθμη εταιρεία των υποχρεώσεων της άνω ομορρύθμου εταίρου της από τη σύμβαση εμπορικής αντιπροσωπείας έναντι της πρώτης εναγομένης. Με τηλεομοιοτυπικό μήνυμα που υπογραφόταν από τη Χ2 και εστάλη υπό ημερομηνία 06.03.2001 στην τουρκική εταιρεία ..... που ανήκε στον ίδιο όμιλο επιχειρήσεων με τις εναγόμενες ενημερωνόταν ο υπεύθυνος εκπρόσωπός της για την ίδρυση νέας εταιρείας που θα αντικαθιστούσε σταδιακά την επιχείρηση της Χ3 και εζητείτο από την πρώτη εναγομένη ότι αν εκδίδονταν έγγραφα για πελάτες της αντιπροσώπου να μη μνημονεύεται κάποιο συγκεκριμένο όνομα αλλά μόνο ότι υπάρχει 4% προμήθεια αντιπροσώπου. Έτερο τηλεομοιοτυπικό μήνυμα εστάλη από 03.12.2002 και δεν φέρει υπογραφή αλλά μόνο στο τέλος του το κύριο όνομα ... (προφανώς υπάλληλο στο γραφείο της ενάγουσας) και αποστολέας του οποίου φέρεται η .... και παραλήπτης ο ως μάρτυρας εξετασθείς κατά πρόταση των εναγομένων .... που εργαζόταν στη δεύτερη εναγομένη από το Μάϊο του έτους 2001. Με αυτό το μήνυμα γινόταν μνεία ότι είχαν ενημερωθεί οι παραλήπτες από ενός έτους ότι η επιχείρηση της Χ3 είχε παύσει να λειτουργεί και ότι είχε αντικατασταθεί από την ενάγουσα ομόρρυθμη από 01.01.2002. Ακόμη από το ότι στις τράπεζες των πελατών της ενάγουσας στέλνονταν από την πωλήτρια τα τιμολόγια αναφέροντας ως αντιπρόσωπο την Χ3, σημειώνονταν ότι εφεξής οι τράπεζες δεν θα πλήρωναν τιμολόγια που θα δείχνουν την παραπάνω επιχείρηση ως αντιπρόσωπο και ζητήθηκε με αυτό το μήνυμα να γίνουν ενέργειες ώστε από το αρμόδιο τμήμα να διορθωθεί το όνομα της εταιρείας και να στέλνονται τα τιμολόγια όπως υποδεικνυόταν. Ο σύζυγος της Χ3 στην ένορκη κατάθεσή του ανέφερε ότι με τηλεομοιοτυπικό μήνυμα ενημερώθηκε από την τελευταία η πρώτη εναγομένη ότι θα σταματήσει να παρέχει τις υπηρεσίες της ατομικώς ως εμπορική αντιπρόσωπος και ότι θα αντικατασταθεί από την ομόρρυθμη εταιρεία που είχε συστήσει με τη θυγατέρα της Χ2 η οποία μόλις το 2001 ενηλικιώθηκε και ότι μετά την ενημέρωση αυτή εξακολούθησαν από την εναγομένη εταιρεία χωρίς αντίρρηση να στέλνουν τα προϊόντα για τα οποία γινόταν οι παραγγελίες. Από υπεύθυνο της δεύτερης εναγομένης στα πλαίσια των διαπραγματεύσεων που έγιναν με τη Χ3 στα τέλη του έτους 2002 όταν είχε μεταβεί αυτή που ήταν στην πραγματικότητα λόγω εμπειρίας και ικανοτήτων η πραγματική νόμιμη εκπρόσωπος της ενάγουσας ομόρρυθμης εταιρείας για συνεννοήσεις σχετικά με τη νέα σύμβαση εμπορικής αντιπροσωπείας που ήθελαν από την πλευρά του ομίλου επιχειρήσεων στον οποίο ανήκαν οι εναγόμενες να υπογράφει με άλλη εταιρεία του ομίλου ως παραγγελέα - εντολέα τέθηκαν υπ' όψη της ως άνω ομορρύθμου εταίρου της ενάγουσας τα ζητήματα νέας σύμβασης εμπορικής αντιπροσωπείας με συγκεκριμένη διάρκεια και με αντιπρόσωπο την ενάγουσα. Ακολούθως δέχθηκε το Εφετείο ότι επιτρεπτώς σύμφωνα με τις διατάξεις του ελληνικού δικαίου που ήταν εφαρμοστέο έγινε παρά τη μη τήρηση διατυπώσεων η εισφορά από τη Χ3 στην ενάγουσα ομόρρυθμη εταιρεία των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων από την άνω σύμβαση με εκχώρηση των δικαιωμάτων της ως αντιπροσώπου από τη σύμβαση εμπορικής αντιπροσωπείας που είχε συναφθεί από του έτους 1983 και εξακολουθούσε μέχρι και το 2001 να λειτουργεί μεταξύ της Χ3 ως εμπορικής αντιπροσώπου

και της πρώτης εναγομένης ως παραγγελέα εντολέα και η ανάληψη από την ενάγουσα ομόρρυθμη εταιρεία με αναδοχή χρέους (471 επ. ΑΚ) των υποχρεώσεων της ανωτέρω που έγινε ομόρρυθμο μέλος της από τη σύμβαση εμπορικής αντιπροσωπείας έναντι της παραγγελέως - εντολέως της πρώτης εναγομένης εταιρείας .... Πέραν της εκχωρήσεως για τις απαιτήσεις και της στερητικής αναδοχής χρέους για τις συμβατικές υποχρεώσεις υπήρξε μετά τη σχετική ενημέρωση της και συγκατάθεση εκ μέρους της πρώτης εναγομένης ως αρχικής συμβαλλόμενης στη σύμβαση εμπορικής αντιπροσωπείας που δεν συμμετείχε στην κατάρτιση της μεταβιβαστικής δικαιοπραξίας για την εισφορά στην ενάγουσα των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων της εμπορικής αντιπροσώπου. Η πρώτη εναγόμενη δεν αντέδρασε αρνητικά σ' αυτή τη μεταβολή αλλά συνέχισε να εκτελεί τις παραγγελίες που στέλνονταν από την ενάγουσα. Σε ορισμένα προσκομιζόμενα τιμολόγια για πωλήσεις υαλοπινάκων σε πελάτες της στην Ελλάδα και μετά το έτος 2001 αναγράφονταν τα στοιχεία Χ3 ως δικαιούχου της αναφερόμενης προμήθειας και γι' αυτό είχε σταλεί το δεύτερο πιο πάνω μήνυμα για λογαριασμό της ενάγουσας στον άνω μάρτυρα των εναγομένων. Δέχθηκε ακόμη το Εφετείο ότι σε καταγγελία της συμβάσεως εμπορικής αντιπροσωπείας προήλθε αργότερα από 18.03.2003 η δεύτερη εναγομένη που ασκούσε την εμπορική πολιτική και διεξήγαγε τις δραστηριότητες της εταιρείας .... που θα ήταν η εταιρεία για την οποία εφεξής θα γίνονταν οι πωλήσεις των προϊόντων που θα αφορούσε η σύμβαση εμπορικής αντιπροσωπείας από το ότι δεν έγιναν δεκτές αλλαγές στο σχέδιο της νέας σύμβασης που ήθελε η ενάγουσα ούτε έγινε αποδεκτό έτερο αίτημα αυτής να πληρωθούν από την εντολέα της τουρκική εταιρεία άλλα ποσά για εκκρεμείς προμήθειες από απευθείας πωλήσεις προς τρίτους κατά το παρελθόν. Δεσμεύονταν επομένως πέραν της πρώτης εναγομένης, διάδοχος της οποίας φέρεται κατά την ενάγουσα και η δεύτερη εναγομένη και η ίδια η ενάγουσα ως ειδική διάδοχος της αρχικής εμπορικής αντιπροσώπου από την περιεχόμενη στην έγγραφη από του έτους 1983 σύμβαση εμπορικής αντιπροσωπείας ρήτρα διαιτησίας που δεν αντίκειται στον συστατικό έγγραφο τύπο της συμφωνίας διαιτησίας που προβλέπεται από τη διεθνή σύμβαση της Νέας Υόρκης του έτους 1958 που έχει κυρωθεί από την Ελλάδα με το νόμο 5220/1961 και στην Τουρκία ισχύει από 01.10.1992 (ν. 3731/1992). Έτσι, όλες οι διαφορές που θα προέκυπταν από τη σύμβαση εκείνη θα επιλύονταν τελειωτικά σύμφωνα με τους κανόνες συμβιβασμού και της διαιτησίας του εμπορικού επιμελητηρίου της Κωνσταντινουπόλεως. Δεν εξαιρέθηκε η ρήτρα διαιτησίας από τη σύμβαση στην οποία υπεισήλθε η ενάγουσα ομόρρυθμη εταιρεία ως ειδική διάδοχος της Χ3 μετά την εισφορά από την τελευταία στην ομόρρυθμη αυτή εταιρεία των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων της από αυτή τη σύμβαση εμπορικής αντιπροσωπείας. Δεν ήταν απαραίτητο για τη δοθείσα κατά τα ανωτέρω ατύπως συγκατάθεση στη μεταβίβαση κατά το ελληνικό δίκαιο της συμβατικής σχέσεως με εισφορά από την πλευρά της άνω ομορρύθμου εταίρου, αρχικής εμπορικής αντιπροσώπου στην ενάγουσα ομόρρυθμη εταιρεία που υπεισήλθε στη θέση της Χ3 να απαιτείται η τήρηση των διατάξεων του τουρκικού δικαίου όσον αφορά τη μεταβίβαση ενοχικής σχέσεως ως ζητήματος που να διέπεται από το άνω αλλοδαπό δίκαιο, καθόσον ο τρόπος μεταβιβάσεως της εταιρικής εισφοράς δηλαδή της σύμβασης εταιρικής αντιπροσωπείας αφορά την εσωτερική σχέση της ενάγουσας με την ομόρρυθμη εταίρο Χ3 που διέπεται από το ελληνικό δίκαιο. Με βάση τις ανωτέρω παραδοχές το Εφετείο δέχθηκε την προβληθείσα από τις αναιρεσίβλητες ένσταση ελλείψεως δικαιοδοσίας των ελληνικών δικαστηρίων και παρέπεμψε την επίδικη διαφορά σε διαιτησία στο εμπορικό επιμελητήριο της Instabul στην Τουρκία. Έτσι που έκρινε το Εφετείο και σύμφωνα με τα προεκτεθέντα δεν παραβίασε τις διατάξεις του άρθρου 25 ΑΚ και της διεθνούς σύμβασης της Νέας Υόρκης του έτους 1958 που έχει κυρωθεί από την Ελλάδα με το Ν. 5220/61 και στην Τουρκία ισχύει από 1-1-92 (Ν. 3731/92) που προβλέπουν το συστατικό έγγραφο τύπο της συμφωνίας της διαιτησίας και ο 1ος και 2ος λόγοι αναιρέσεως και κατά το 1ο μέρος τους από τον αριθ. 1 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, με τον οποίο προβάλλονται τα αντίθετα, ότι δηλαδή έπρεπε να εφαρμοσθεί το Τουρκικό δίκαιο και να μη δεχθεί το Εφετείο την άτυπη εισφορά της σύμβασης της εμπορικής αντιπροσωπείας, την άτυπη ανάληψη και τη δέσμευση της ενάγουσας εταιρείας και την άτυπη συγκατάθεση σ'αυτή της 1ης εναγομένης, είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι. Οι ίδιοι λόγοι αναιρέσεως και κατά το δεύτερος μέρους τους εκ του αριθ. 14 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, με τους οποίους πλήττεται η προσβαλλόμενη απόφαση, γιατί παρά το νόμο απέρριψε την αγωγή ως απαράδεκτη, είναι απορριπτέοι ως απαράδεκτοι, γιατί στηρίζονται σε εσφαλμένη προϋπόθεση, δοθέντος ότι το εφετείο παρέπεμψε την αγωγή σε διαιτησία ως ανωτέρω προαναφέρθηκε.

ΕΠΕΙΔΗ ο 3ος λόγος αναιρέσεως και κατά το 1ο μέρος του, με τον οποίο αποδίδεται η πλημμέλεια στην προσβαλλόμενη απόφαση από το άρθρο 559 αριθ. 1 ΚΠολΔ, ότι δηλαδή το Εφετείο παραβίασε τις διατάξεις των άρθρων 17 και 19 της οδηγίας 86/653/ΕΟΚ, το άρθρο 9 ΠΔ 219/1991, και το άρθρο 33 ΑΚ με την μη εφαρμογή τους, είναι απορριπτέος ως απαράδεκτος, αφού το εφετείο δεν είχε λόγο να εφαρμόσει αυτές στην ένδικη υπόθεση, όπως αυτή εκτέθηκε στους 1ο και 2ο λόγους αναιρέσεως (ΑΠ 312/96). Ο ίδιος λόγος αναιρέσεως και κατά το δεύτερο μέρος του εκ του αριθ. 14 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, είναι απορριπτέος για τον ίδιο λόγο που απερρίφθησαν οι 1ος και 2ος λόγοι αναιρέσεως κατά το δεύτερο μέρος τους.
ΕΠΕΙΔΗ ο αναιρετικός λόγος του άρθρου 559 αρ. 19 ΚΠολΔ προϋποθέτει ουσιαστική έρευνα της υποθέσεως και επομένως ο λόγος αυτός αναιρέσεως δεν έχει εφαρμογή όταν το Εφετείο απέρριψε την ένσταση ή αντένσταση ως αόριστη ή ως μη νόμιμη ή ως απαράδεκτη.
Συνεπώς ο 4ος λόγος αναίρεσης και κατά το 1ο μέρος του με τον οποίο αποδίδεται η μομφή κατά της προσβαλλόμενης ότι απέρριψε την αντένσταση των αναιρεσειόντων για αντιφατικότητα της ένστασης ελλείψεως ενεργητικής νομιμοποιήσεως αυτών και της ένστασης υπαγωγής τους διαφοράς στην διαιτησία με ασαφή και ατελή αιτιολογία, είναι απορριπτέος ως απαράδεκτος, διότι το Εφετείο, ως εκ της προσβαλλόμενης απόφασης προκύπτει, απέρριψε την αντένσταση αυτή ως μη νόμιμη.
ΕΠΕΙΔΗ ο λόγος αναιρέσεως που προβλέπεται από τη διάταξη του άρθρου 559 αρ. 1 ΚΠολΔ αναφέρεται στην παραβίαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου. Άρα ο λόγος αυτός αναίρεσης δεν στοιχειοθετείται όταν αφορά παραβίαση δικονομικών διατάξεων ή ελλείψεων σχετιζόμενο με την εφαρμογή τέτοιων διατάξεων.
Συνεπώς ο 4ος λόγος αναιρέσεως και κατά τα 2ο και 3ο μέρη του, με τον οποίο οι αναιρεσείοντες που επικαλούνται τη διάταξη του άρθρου 559 αριθ. 1 ΚΠολΔ ψέγουν την πληττόμενη απόφαση για παραβίαση των διατάξεων 116, 262 και 263 ΚΠολΔ, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος, γιατί οι διατάξεις αυτές όπως προκύπτει από το περιεχόμενό τους διαλαμβάνουν κανόνες δικονομικού δικαίου (ΑΠ 1258/86).
ΕΠΕΙΔΗ με το 4 λόγο αναιρέσεως και κατά το τέταρτο μέρος του, προβάλλεται η αιτίαση κατά της προσβαλλόμενης απόφασης από τον αριθ. 14 του άρθρου 559 ΚΠολΔ ότι δηλαδή καίτοι προτάθηκαν σωρευτικά από τις εναγόμενες - αναιρεσίβλητες οι αιτιάσεις για υπαγωγή της διαφοράς σε διαιτησία και έλλειψης διεθνούς δικαιοδοσίας των ελληνικών δικαστηρίων για την εκδίκαση αυτής, εν τούτοις το Εφετείο δεν απέρριψε ως απαράδεκτες την πρώτη λόγω της αντιφατικότητός τους προς την 2η. Ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, καθ' όσον οι εν λόγω ενστάσεις δεν αντιφάσκουν λόγω του ότι στηρίζονται σε διάφορα πραγματικά περιστατικά με επέλευση βάσει αυτών, ορισμένης διάφορης έννομης συνέπειας (ΑΠ 820/1983).
ΕΠΕΙΔΗ λόγος αναιρέσεως από το άρθρο 559 αριθ. 8 ΚΠολΔ ιδρύεται όταν το δ/ριο παρά το νόμο δεν έλαβε υπόψη πράγματα που προτάθηκαν και έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. "Πράγμα" υπό την ανωτέρω έννοια είναι και ο κάθε λόγος έφεσης, που διαλαμβάνει ισχυρισμούς, παραδεκτούς νόμιμους υπό ορισμένους (παράπονα) κατά της πρωτοβάθμιας δίκης και όχι όταν διαλαμβάνει αρνητικούς ισχυρισμούς (Ολ. ΑΠ 25/03). Επομένως ο 5ος λόγος αναιρέσεως εκ του αριθ. 8 του άρθρ. 559 ΚΠολΔ που αιτιάται την προσβαλλόμενη απόφαση επειδή δεν έλαβε υπόψη της, τον περιεχόμενο στο πρώτο σκέλος του 5ου λόγου της έφεσης αρνητικό ισχυρισμό τους σχετικά με την προβληθείσα εκ μέρους των εναγομένων - αναιρεσιβλήτων ένσταση υπαγωγής της ένδικης διαφοράς στη διαιτησία και δη περί αναγνωρίσεως της δικαιοδοσίας του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, με την κατάθεση ανταγωγής τους στο ίδιο δ/ριο, είναι απορριπτέος ως απαράδεκτος, καθ' όσον με το μη λάβει υπόψη το Εφετείο τον εν λόγω αρνητικό ισχυρισμό που περιείχετο στο ανωτέρω λόγο έφεσης δεν υπέπεσε στην πλημμέλεια του αριθ. 8 του άρθρου 559 ΚΠολΔ.
ΕΠΕΙΔΗ τέλος υπό τα προεκτεθέντα η ένδικη αγωγή παραπέμφθηκε από το Εφετείο για εκδίκαση σε διαιτησία προσβάλλεται αλυσιτελώς και είναι γι' αυτό απορριπτέο το υποβαλλόμενο κατά το άρθρο 234 παρ. 1, 3 της Συνθήκης της Ευρωπαϊκής Κοινότητας αίτημα των αναιρεσειόντων να απευθυνθεί από το παρόν δικαστήριο, προς το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ερώτημα για την υπαγωγή ή μη της ρήτρας της διαιτησίας σε αρχές και κανόνες του Κοινοτικού Δικαίου.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ
Απορρίπτει την από 8-3-07 αίτησης για αναίρεση της υπ' αριθ. 3729/06 απόφασης του Εφετείου Αθηνών. Και

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τους αναιρεσείοντες στα δικαστικά έξοδα των αναιρεσιβλήτων, τα οποία ορίζει σε χίλια οκτακόσια (1800) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 27 Μαΐου 2008. Και
Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 25 Ιουνίου 2008 .

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ